

KIS LAP

...ELEINTE CSAK NÉZTÉK. (Lásd a 15. lapon.)

XXVI. kötet, 1. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. január 6-án.

Lap.
15
23
regés 37
47
69
78
117
143
regés 163
180
219
221
253
270
286
294
362
364
390
391
395
396
406
14
61

164, 134.
2, 271, 285.
8, 375, 398
9, 95, 112.
9, 336, 383.
398, 415
4, 160, 176.
2, 368, 399.
416
2, 128, 175.
2, 399, 415
2, 399, 415
4, 304, 320

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

Ér fiu sétált karonfogva a kertben. Szótlanul lépkedtek egymás mellett, néha-néha gyöngőden, szeretettel pillantva egymásra, de egyuttal szomoruan is, mintha valami bánatuk volna. A madarak hiába csattogtak a bokrok közt, a pillangók hiába röpkedtek vakmerően egészen az arcuk elé, nem ügyeltek semmire, egészen elmerültek gondolataikban.

Végre az egyik hirtelen megállt és hevesen fölkiáltott:

— Igazán nem tudom, mit tegyek. Én azt ki nem állom.

Társa csöndesen, nyugodtan felelé:

— Kedves Deszókém, nem tehetsz semmit, bele kell nyugodnod.

— Ezzel nincs rajtam segítve, szólt Dezső még mindig hevesen.

— Tudom, nem is azért mondtam. Nem hiszem, hogy segíteni lehessen a dolgon s épen azért nincs más hátra, mint belenyugodni.

— Tudom én azt . . . de épen azért borzasztó. Bele kell nyugodnom, mert nem tudok rajta segíteni. De akárhogy belenyugszom is, mégis csak szerencsétlen leszek. Meglásd Béla, utoljára is nem fogom kiállani.

— Dehogy nem, felelt Béla. Az csak afféle beszéd, hogy ezt vagy azt ki nem lehet állani. Ha nem lehet változtatni a bajon, utoljára is kénytelenek vagyunk elviselni, csakhogy az egyik bátran, nyugodtan viseli, a másik gyáván és siránkozva.

Dezső kissé elpirult.

— Én nem leszek gyáva, nem is fogok siránkozni, mondá büszkén.

— Meghiszem. Azért hát szépen bele fogsz nyugodni.

— Jól van, hát belenyugszom, de azért mégis csak szerencsétlen leszek. Hiszen hónapokig nem foglak látni téged és senkit azok közül, a kiket szeretek. Szomorú élet lesz az elejétől végig.

— Ki tudja? felelt Béla szeliden. Hátha ott is találsz valamit vagy valakit, a kit majd megszeretsz? Nem lehet előre oly határozottan itélni.

— Dehogy nem! Magad sem hiszed, hogy én jól érezhetném ott magamat. Az én helyemen te is épen olyan szerencsétlen volnál.

— Az már igaz, mert nekem is nagyon roszul esik, hogy el kell válnunk. De hát vigasztalódom azzal, hogy nem válunk el örökre, egy pár hónap múlva megint együtt leszünk.

— Oh, legalábbeddig jobban fölhasználtam volna az időt! Most, mikor már mennem kell, most érzem, milyen kedvesen és boldogan éltem itt. Pedig hányszor boszankodtam, haragudtam apró haszontalanságok miatt, melyek szóra sem érdekesek. Ha eső miatt ki nem kocsizhattam vagy más efféle apró baj ért, azt hittem, én vagyok a legszerencsétlenebb fiu a világon. Úgy-e Bélácskám, te, a ki olyan okos és nyugodt vagy, sokszor szeretted volna megpirongatni.

— Oh dehogy! Te csak heveskedel néha egy kissé. De lásd, épen úgy, mint eddig holmi apróság boszussá tett, most majd

Budapesten találhatsz százféle apróságot, ami örömet fog neked okozni.

— De már az nem lehet. Hiszen azt soha sem fogom felejthetni, hogy kedves jó apácskám messze van. . . azt sem fogom tudni, hol jár; hát akkor hogy örülhetnék valaminek?

— No, hiszen az persze nem kelle- mes, hogy apácskád messze földre utazik, de azért még nem szükséges valami ret- tentően busulnod, hiszen nem utazik atyád valami vadak országába, nem lesz neki semmi baja. Tudom, fog neked irni gyak- ran. Te meg majd irsz nekem.

Ez a gondolat láthatólag tetszett Dezsőnek s valami kevéssel nyugodtabb lett. De azért mégis csak szomorú maradt. Hogyis ne, mikor oly hirtelen el kell szakadnia mindentől, a mit szeretett: a kedves szülői háztól, jó atyjától, hü pajtá- sától.

Csöndesen, boldogan éltek eddig a falusi birtokon, hol atyja gazdálkodott. A szomszédban laktak Bélák s a két fiú jóformán csecsemő korától fogva mindig együtt volt, együtt nőtt fel, együtt tanult. Dezső mamája igen korán meghalt s az apa aztán annál gyöngédebb szeretettel nevelte egyetlen fiacskáját; de viszont Dezső is oly igazán, gyöngéden szerette atyját, hogy borzasztó volt csak gondolnia is az elválásra. De Bélától is neheze- re esett az elválás. Valóságos testvére- nek tekintette, annál inkább, mert a Béla mamája Dezsőnek is szinte második ma- mája volt. Hogy a fiukat ne kelljen isko- lázás végett elküldeni hazulról, a két apa nevelőt fogadott s Dezső és Béla együtt tanulgattak. Jól tanult mind a kettő,

csak hogy különböző módon. Béla nyugodt, okos, csöndes fiú volt s nagy szorga- lommal, egyformán teljesítette minden kötelességét, míg Dezső sokszor épen csak abban haladt előre, a mire kedvet érzett, a többi tárgyat elhanyagolta. Mikor azonban észre vette, hogy Béla nagyon megelőzi, hirtelen hozzá látott a tanuláshoz és utolérte barátját.

Vidáman, boldogan éltek így, mikor egyszerre lecsapott a rosz hír.

Dezső atyjának egy igen fontos ügy miatt el kellett utazni külföldre, még pedig hosszabb időre, három vagy négy hónapra. Egy napon levelet kapott és elmondta Dezsőnek, hogy a jövő héten elutazik.

— Jaj de jó lesz! kiáltott Dezső örömmel. És hova megyünk?

Ő tudniillik arra még csak gondolni sem tudott, hogy apja ő nélküle kelhes- sen utra. Azt hitte, együtt utaznak. De apja félig komolyan, félig mosolyogva mondá:

— Te itthon maradsz, fiacskám, nem vihetlek magammal olyan nagy utra.

Már erre eztán elsápadt Dezső.

— Oh, apácska . . . az lehetetlen . . . én el nem lehetek nélküled . . . mi lenne belőlem?

És kevésbe mult, hogy sirva nem fakadt. Atyja megsimogatta és gyöngéden vigasztalta:

— Légy okos, derék fiú. Lásd, nem mulatságból fogok ám utazni, hanem komoly, fontos dolgokban. Fárasztó, nagy utakat fogok tenni, úgy hogy még magam is meg fogom érezni, erős ember létemre

te pedig ki nem bírná s nagy baj lenne,
ha utközben megbetegednél.

— Nem leszek én beteg, nem én!
Oh, vigy magaddal, apácskám!

— Az nem lehet, édes fiam. És most
azt mondd meg nekem, szereted-e atyádat?

— Oh, hogyne! felelt Dezső és meg-
ölelte atyját.

AUSZTRÁLIAI PINTYŐKE. (Lásda 14. lapon.)

— I
fogod kiv
mint az, b
az elválás
fogsz bus
s örömmé
újra ittho

Dezs
ját, hogy
megnyug

—
hát ugy l

— E

is lesz se
nem mara
a hol se
Lesz rá
az alatt.

Tern
kihez De
Mikor m
jókedvüen

— E

hely, a ho
— É

— N

— E

zátok.

— T

lesz! Min
szobámba
kiesit, hog

Dezs

mégis nag
ves pajtás
Hiszen ott
és be, min

A ké
lálta, hog

— No's, ha szeretsz, akkor teljesíteni fogod kívánságomat, ez pedig nem más, mint az, hogy vitézül fogod magadat viselni az elválásnál, és míg én oda leszek, nem fogsz buslakodni, hanem vidám maradsz s örömmel fogod várni a napot, melyen újra itthon leszek.

Dezső valóban annyira szerette atyját, hogy e szavak után letörlé könyeit és megnyugodva mondá:

— Jól van, apácskám, ha akarod, hát úgy lesz.

— Ezt már szeretem. Különben nem is lesz semmi bajod, míg én oda leszek, nem maradsz itt elhagyattatva a házban, a hol senki sem gondoskodnék rólad. Lesz rá gondom, hogy jó helyen légy az alatt.

Természetesen Béla volt az első, a kihez Dezső a nagy ujsággal szaladt. Mikor mindent elmondott, Béla szinte jókedvűen így szólt:

— Én gyanitom, hol van az a jó hely, a hova atyád téged ad.

— Én is gyanitom.

— No's, mit gondosz?

— Hát azt, hogy átköltözöm hozzátok.

— Természetes. Az pedig pompás lesz! Mindig együtt leszünk, majd az én szobámban fogsz lakni. Szinte örülök egy kiesit, hogy elutazik az atyád.

Dezső nem örült ugyan, de abban mégis nagy vigasztalást talált, hogy kedves pajtásával a jó nénikénél fog lakni. Hiszen ott most is jóformán úgy járt ki és be, mintha otthon volna.

A két fiu egészen természetesnek találta, hogy minden úgy lesz, a mint ők

kitervezték. Előre is intéztek mindent, megnézték a Béla szobáját, elhatározták, mikép fognak benne elhelyezkedni, aztán még azt is, mikor mit fognak csinálni, tanulni, játszani.

Nagyon szépen ki volt ez mind tervezve, csak egy nagy hiba volt benne: gazda nélkül számoltak. Dezsőre újabb rossz hír várt.

Atyjának igen sok dolga volt, mielőtt utra kelt. Leveleket irt, rendezkedett, intézkedett, de azért mégis észre vette, hogy Dezső szépen belenyugodott a dologba. Egy este tehát megdicsérte.

— Oh, kedves apa, mondtad, hogy ne mutassak szomorú arcot, hát engedelmeskedem. Nem is fogok makranczoskodni, míg oda jársz. Majd meglátod, a nénike és Béla tanuskodni fognak melletttem.

— A nénike és Béla? Hát ők hogy fogják azt tudni, mit csinálsz?

— Hogy ne tudnák! Hiszen látni fognak mindig.

Az apa kissé elhallgatott. Látszott, hogy nehezére esik, amit mondani készül. De hát meg kellett mondani.

— Kedves fiam, sajnálom, hogy reményed nem teljesülhet. Te bizonyosan azt hiszed, hogy míg én oda leszek, te itt a néniéknél fogsz lakni. De hát az nem lehet.

Dezső majd kővé vált ijedtében.

— Nem lehet! Istenem, de hát akkor hová leszek?

— Jó helyre még, Budapestre, rokonainkhoz, Tivadar bácsihoz.

— Oh, kedves apa, ne küldj oda! esdekelt Dezső. Én itt szeretnék maradni

és a néniék, tudom szívesen látnának. Kérlek, hagyj engemet a jó néniéknél.

— Szívesen tenném, fiacskám, magam is erre gondoltam eleinte, beszéltem is a néniékkal. De hát nem lehet. Tudod, a néni egy idő óta beteges és az orvos meghagyta, hogy fürdőre menjen, még pedig hosszabb időre. Pár hét múlva tehát ők is elutaznak. Elég okos fiu vagy, beláthatod, hogy te mégis csak idegen vagy, nem hordozhatnak magukkal fürdőre, utazásra. Azért hát szívesen fogadtam Tivadar bácsi ajánlatát, hogy hozzá adjalak.

— De hisz az borzasztó! Elmenjek innen! Aztán olyanokhoz, a kiket nem is ösmerek!

— Majd megösmersedel velök. Hiba is, hogy eddig nem ismerted rokonaidat, pedig Tivadar bácsi a te jó mamád testvére. Persze, te még nem voltál kint a faluból, Tivadar bácsi meg úgy el van foglalva, hogy nem mozdulhat ki a városból. De ne félj semmitől. jó dolgod lesz ott, még pajtásaid is lesznek, mert Tivadar bácsinak több fia van. Majd jó pajtások lesztek.

Dezső nem mondta ugyan, de titokban gondolta, hogy ő ugyan soha sem lesz jó pajtás azokkal a fiukkal. Hogy is lehetne? Hiszen még soha sem látta őket. Nem is kell neki senki, csak a Béla, az ő igazi jó barátja. Ha amazok rokonok is, azért még nem következés, hogy jobban szeresse őket, mikor eddig még csak hirt sem adtak magukról, de még csak a nevéket sem tudta igazán.

Ezért volt tehát annyira bus és elkeeredett, mikor ott sétált Bélával a kert-

ben és elbeszélte neki ezt az újabb nagy csalódást. Ezen már Béla is busult, de mint okos, csöndes fiu mihamar belátta, hogy biz az mind igaz, amit Dezsőnek atyja mondott, nincs más hátra, mint szépen belenyugodni. Vigasztalta is barátját és annyira mennyire le is csitította. De a vége mégis csak az volt, hogy mikor hazatértek, Dezső azzal vált el Bélától:

— Bár csak már tul volnék ezen a pár hónapon! Akármit beszélsz, borzasztó lesz az, míg ott leszek Tivadar bácsiéknál. No de hiszen tudom is, soha sem fogom őket szeretni.

Ez nem valami dicséretes eltökélés volt, de mentségére mondhatom Dezsőnek, hogy nem értette ő azt olyan gonoszul, fölindulásában nem is igen gondolta meg, mit beszél. És mivel már csakugyan úgy kellett lennie, hogy elmegy Tivadar bácsiékhoz, hát legalább megkérdezte apjától, kicsoda, micsoda az az ő budapesti rokonuk?

— Tivadar bácsi a nagybátyád, tudod. Az igaz, hogy nem igen sok dolgunk volt egymással, mert én jó mamád halála óta ki nem mozdultam a faluból. Tivadar bácsi meg még kevésbbé mozdul ki falura. Őt magát nem is sokat fogod látni, mert reggeltől estig dolgai utánjár. nagy kereskedése van, azzal pedig sok a munka, néha pedig elutazik és odamarad hetekig. Nem is igen törődik egyébbel, mint a maga dolgaival. Három fia van, de mamájuk már nem él, épen olyan árvák, min te vagy.

— De nekem van kedves jó apácskám, szólt közbe Dezső és megölelte apját.

jutott eszükbe, — valjon nem marad-e oda valahol a csatatéren valamelyiknek a kedves ura, apja, testvére, akinek most olyan nagy igyekezettel piritják szép pirosra a bogrács tartalmát; még kóstolóba sem vesznek ki belőle, hátha épen arra az egy falatra vágyik a harcban elfáradt vitéz, kit olyan nehezen várnak haza.

De im, már jönnek, mert van sikongás a kicsinyek közt. Bizonyosan az apjuknak örvendeznek, mert ki bántaná őket? Hiszen itt a madár sem jár, az sem fárad idáig; ha meg ide téved, nem lármáz, nem zajong, meglippen az is, mert tudja, sejtí, hogy itt még a dal is félve száll el ajkáról altató édes anyának vagy kicsi madárnak.

»Mese mese mátká — fekete madárka,« — ne mond tovább kis történetet, mert megnyilik a szive sok szegény anyának, ha végig hallgatja nagy kegyetlen voltát vérszomjas töröknek, tatárnak!

Hosszúnak látszott végre az idő a sürgő-forgó asszonyoknak, hogy uraik még sem jönnek; a mindig lármás kis sereg nem hurcolja kézen fogva kiki a maga apját az anyja elibe, hadd lássa, már messziről, hogy épkéz-láb került baza az ő édes apja — a ki bizonyosan megtánczoltatott Kinizsi módjára néhány törököt — azért van ugy nyalkán félre csapva a bajusza.

Nincs biz az most. Hogy lenne, mikor ember sincs, de még gyerek sem. Hová lettek? Csak nem nyelte el őket a föld?

Bizony, bár inkább elnyelte volna őket az a jóltevő föld, mint szegény kis halottakat, melyek kéveként hánnya fek-

szenek halomban; leg lább nem látták volna az aggodalmukban oda sietett anyák azokat a kegyetlen vérengzéssel ejtett tátongó sebeket, melyeket vjjon miféle vadállat ejthetett ezen a még most is mosolyogni látszó ártatlan gyermekeken?

— A török! sikoltottak az anyák, megiszonyodva e szivszaggató képtől, mely elibök tárult.

És kést, nyársat, hasáb fát, baltát ragadva futottak széjjel, rettenetes boszúvágygal — a még imént oly békés, majdnem boldog nyugalommal sürgő-forgó asszonyok.

Igen, a török vitte véghez e szörnyű cselekedetet: egy csapat, melyet az ég tudja miféle gonosz véletlen vezetett e buvóhelyre, meglátta a kis gyermekeket, amint játszottak.

— Jó fogás, gondolták, a gyermekeket itt tartóztatjuk, ezek után nem sokára megjelennek az anyák — mert az ilyen apró gyermek nem terem mint a gomba, annak anyja van, még pedig gyakran igen derék, dolgos anyja; jó lesz tehát megvárni, míg az anyák megjelennek és akkor kiválasztjuk a legderékabbakat, ezeket rablánczra füzve magunkkal viszszük, eladjuk rabnőknek és jó vásárt csapunk velük. A többit meg — no, azok ne tapossák hijában a föld porát, majd azokkal is végzünk.

Igy tanakodtak a törökök, mikor az apró gyermekek észrevették őket.

Eleinte, mivel más férfit a hozzájuk tartozókon kívül soha sem láttak, azt hitték, hogy a rájuk leső csapatban apjukat, nagybátyjukat pillantják meg, mert ők is tudták, hogy a harcából ezek ma tér-

nek haza; de csakhamar észre vették, hogy a kiket látnak, azok idegenek. Megijedtek és már a rájuk irányult, mintegy prédára leső tekintetek is megfélemlíték a szegény kicsinyeket, kik sikoltozva iramodtak széjjel. De ijedtökben egyenesen a törökök kezeibe futottak, mert szegénykék csak úgy vaktában menekültek a cserje közé. Az a kegyetlen muzulmán pedig még jó cselekedetet gondolt véghez vinni, midőn éles kardja egy érintésével, pillanat alatt meggyilkolta az ártatlan gyermeket, aki pedig anyjának egyetlen életöröme volt.

Most tehát le voltak tartóztatva a kicsinyek jobban, mintsem a törökök eleinte talán maguk is akarták. De hát a macska, bár nem éhes, ha egyszer bajusza alá szalad az egér, bizony bekapja, és abban a hajdani ellenségeskedő időben, midőn az efféle vérengzéseket dicső haditettnek tartották, gyakran megesett az ilyen kegyetlen mérszárlás. Dolgukat ilyen jól végezvén, félrevonultak a törökök, jobban mondva felvonultak a fákra s onnan a sűrű lomb közül lesték a történetendőket. Gyönyörködve nézték a fájdalomtól neki bőszült asszonyokat, kik többé semmiben sem hasonlítottak a boldog reménnyel várakozó feleségekhez és a szerető édes anyákhoz, a minők békés foglalkozásuk közepett még csak az imént is voltak. Most majdnem őrjöngve ide s tova futkostak, szikrázó szemekkel, a dühtől habozó ajkakkal rohantak a bozót közé, keresve a gyermekek gyilkosait, míg nem meddő hajszájukban elfáradva, szívük fájdalma vissza vonzotta őket újra a halomba hányt kis halottak mellé. Most

bősz haragjuk engedett a fájdalomnak; leborultak gyermekeik mellé és elkezdték őket válogatni.

— Ez az enyim, ez a tied, mondogatták egymásnak, mintha valami kedves ajándékot osztogattak volna szét egymás közt és csaknem úgy folyt ez osztály mintha virágon osztoznának. »Rózsám kicsi rózsám« — szolt egyik anya, piczi halottját ringatva a karján. »Kicsi bimbó, drága aranyos rózsabimbó« szolt a másik és szívök elfacsarodott, a nagy fájdalom miatt szólni alig tudtak.

Ha most férjeik, az apák hazatérnének, volna megint miért még nagyobb haraggal indulniok a kegyetlen török ellen. De nem jött senki! Soha nem is tértek azok többé vissza, az ő véres nyomuk vezette a törököt az eddig oly jól őrzött rejtek-helyre.

Hanem a török: végre az is ember, az is apa. Most már kezdett nekik nem tet-szeni a dolog. Lopva tekintettek egymásra és boszusan is, mintha kedvük lett volna azt a másikat megölni, a miért ilyen gyáva tetre ingerelte.

Az asszonyok csak ringatták, csó-kolták kis halottaikat, még álomdalt is dudoltak, nekik, had aludjanak, hadd álmodjanak szépet. És felhangzott az ének: »Hej a rózsá, rózsá, parlagi rózsá, kicsi rózsá!«

Rég elpusztult a sajjóparti rengeteg, hol a tatártól, töröktől mint az üldözött vad, menedék-helyet keresett néha a szegény magyar nép.

Az a török csapat, mely azt a kegyetlen tréfát együtt szerzette, soha sem került többé együvé; egyike nem tudta

a mási
a pajta
segítség
sötét l
szinhe
senkítő
amint
olyan c
nem l
őket se
Nem bá
azok az
szegény
kiket ő
mint sz
török a
tet, szer
tekint
nem bá
ezeknek
jeik, me
már nem
elestek a
ban és
heverő,
csönkito
teiken
tül botor
sötétben
rökök. C
a dal, a
jobban
mint az
elszakad
párja-ve
altató é
anya hol
hallja a
messze e

a másikáról, hová lett; mindegyike félt a pajtása tekintetétől, ki a szörnyű tettben segítségére volt. Kerülték egymást, az éj sötét leple alatt eltűntek véres tettük színhelyéről, mint a gonosz szellemek, senkitől sem látva; elmentek lopózkodva amint jöttek. Soha sem érezték magukat olyan csúful megverve, mint most, pedig nem bántotta

őket senki. —

Nem bántották azok az éneklő szegény anyák, kiket ők most, mint szokta a török az örültet, szenteknek tekintették; nem bántották ezeknek férjeik, mert ezek már nem éltek, elestek a harczban és itt-ott heverő, megcsonkított testeiken keresztül botorkáltak sötétben a törökök. Csak az a dal, a mely jobban sirt,

mint az anya öléből, a kemény szírtől elszakadó patak, kesergőbb volt mint a párja-vesztett gerle bűgása, csak ez az altató ének, melyet halkán dudolt az anya holt gyermeke fölött — »meg ne hallja a török«, — ez a dal kísérte őket messze el a rengetegbe és ezen túl is

örökre halálukig, soha nyugalmat nem hagyva nekik.

És a leölt kisdedek véréből fakadt a parlagi rózsza. Ha a Sajó partján, a berekben járok, elgondolom: hová lett a rengeteg? Mi lett a dalló anyákból? Egy pacsirta emelkedik a magasba fel; egy piciny felhő sem mutatkozik az égen; olyan

nagyon magas, olyan nagyon kék, oda nem ér fel a török gyilkos keze, de felhallatszák a madárdal, a bölcső ringató anyának éneke, fel a bűnbánó siralma. Legyen feledés, legyen bocsánat az egymásnak okozott fájdalmakért, — most már hadd szóljon vigan a régi dal, az a régi ének.

Pacsirta dalától fölvidítva, a Sajó partján, szép virágos

berekben vigan indulok hazafelé; ruhám fodra im megakad, felhangzik közelemben az illatos réten gyűjtő lángok ajkán ez a bánatos kis dal:

Hej a rózsza, rózsza,
Parlagi rózsza,
Kiesi rózsza.

ITT VAN A TÉL. (Lásd a 15. lapon.)

De rubám fodrát mi fogta meg? Mi vonz engem vissza a berekbe, hol hajdan az a szép sűrű erdő védte a népet? Az is az a rózsa, parlagi rózsa, kicsi rózsa. Kúszik a földön, lábainnál hever mindenfelé, a merre járok. Olyan kedves — olyan szép, mint anyja keblén szunnyadozó gyermek pirosan égő orezája. Csakhogy meg nem szólal, még mosolyog is. Azért nem szól, mert álmában mosolyog; ni, épen most hangzott el az a nóta — »hej a rózsa, a rózsa.«

De megyek haza, mert beesteledik; nem háborgatom őket, a szegény anyákat, mert ilyenkor azt mondja a rege, leszállnak a már üdvözültek az égből s most már tudnak sirni és az ő könyeik ragyognak olyan szépen hajnalkor a parlagi rózsa pirosuló szirmain mint a rubint, — mint egy égő fájdalom szülte véres köny.

AUSZTRÁLIAI PINTYŐKE.

(Képpel a 4. lapon.)

Az a puha kényelmes fészek, mely mint valami zsacska függ a galy végén, oly magasan lebeg a levegőben, hogy azt bizony a földről aligha látja meg valaki. Mert az ausztráliai pinyőke óvatos madárka, tudja, hogy sok ellensége van, olyan helyre rakja tehát fészket, a hol nem egykönnyen érheti veszedelem.

Epen ezért sokáig nem is ösmerték a természetudósok ezt a kedves, szép kis madárkát. Csupán Ausztráliában találhatni s a legszebb tollu madarak közül való. Háta sötét fekete, torka, melle és farka pedig haragos vörös, oldala barna, lába pedig fekete. Olyan piczike, mint a mi sövényeinken ugráló ökörszem, csak hogy nem olyan bátor és vidám, hanem roppant félénk és bizalmatlan: embert, állatot messzire elkerül. Rovarokból táp-

lálkozik és ha jóllakott, fészkébe ül vagy melléje a galyra és zengicsél. Igen szép hangja van és szépen dalol is, de oly halkán, hogy a magasból nem igen lehet meghallani s így még ezzel sem árulja el magát.

Nagyon művészileg tudja fészket építeni. Nem fűszálakból rakja össze, hanem bizonyos virágok pelyhéből, mely akkor nő, mikor a virág már elvirított s a magva kezd érni. Ilyen pelyhes növényeket nálunk is láthattok a mezőn. Az ügyes kis madárka ilyen pelyhet szedegget össze s nagy mesterséggel szövi fészket, mindig a legmagasabb fáknak legtetejére. A fészek olyan, mint valami kis erszény, fölül van rajta egy kis nyílás, melyen a madárka bebuvík. És a ki kezébe fogja a fészket, akár azt is hihetné, hogy finom, puha bársony.

Belől a fészek olyan tágas, hogy az öreg madarak négy-öt kicsikét tudnak fölnevelni benne. Persze a kicsinyekre nézve jó ám, hogy a fészek olyan zacskó s nem tudnak belőle kikapaszzkodni, mert ha onnan a magasból esnének le, nyomban szörnyet halnának.

Röptiben az ausztráliai pinyőkére nehéz ráismerni, nemcsak mert igen óvatos és messziről elröppen, hanem mert rendkívül gyorsan röptül és e közben igen sebesen csattogtatja a szárnyát; mivel pedig igen piczike, az ember hamarjában nem tudja, madárka-e vagy valami nagyobb rovar; mire jobban megnézhetné, a kis hamis már eltűnt.

Kis olvasóim emlékkönyvébe.

Fővényszemből lesz a hegy, perczekből az év, gondolatokból a tett.

*

A rest ember napja álmatlan éjszakához hasonlít.

A SZ

H

AVAS,
Gizi és
bent a szob
niok, mert
sokat Kará

Gizike

Andorka p
de csakham
ten, mert Il
buborékoka
volt nézni.
eszközt, egé
vele s mik
sokféle szin
tant, mind a

Andorl
ték, mily üg
kot. Egyszer

ITT VAN A TÉL.

(Képpel a 13. lapon.)

ITT van a tél
 Füttyül a szél
 Csillog a jég s a hó
 Szánkázni jaj be jó —
 Éljen a tél!

Itt van a tél
 Füttyül a szél,
 Szánkóban kényesen
 Röpülök sebesen
 Gyí! mint a szél —
 Éljen a tél!

Itt van a tél
 Füttyül a szél,
 Füttyüljön, rajta csak,
 Cseppet sem bánatnak
 Se hó se szél,
 Éljen a tél!

A SZAPPAN-BUBORÉK.

(Képpel a czimlapon.)

HAVAS, szeles idő járt odakint. Ilka, Gizi és Andorka inkább játszottak bent a szobában. Nem is kellett unatkozniok, mert volt játékszerök bőven, kaptak sokat Karácsonykor.

Gizike a képes könyvet forgatta, Andorka pedig koczkákból házat épített, de csakhamar abba hagyták mind a ketten, mert Iluska olyan szép nagy szappanbuborékokat fújt, hogy egész gyönyörűség volt nézni. A mama vett nekik erre való eszközt, egész kis lapdát lehetett fölfujni vele s mikor a buborék fönt lebegett, sokféle színt játszott, s mikor végre szétpattant, mind a hárman tapsoltak neki.

Andorka és Gizike eleinte csak nézték, mily ügyesen fujja Gizike a buborékokot. Egyszer aztán Andorka megszólalt:

— No, most add nekem azt a pipát, majd én próbálom.

— Oh nem, szólt Gizike. Előbb én próbálom.

— Szeretném tudni, miért?

— Mert én vagyok az öregebbik. Te utánam következél.

— Azon pedig hiába vitatkoztok, szólt közbe Iluska, mert én most nem adom egyiknek sem.

— De bizony ide adod, pattant fel Andorka.

— Már pedig nem adom. Nektek is van mivel játszanotok.

— De én szappanbuborékokat akarok fujni.

— Én is azt akarom. Add ide! szólt Gizike.

— Nem adom biz én.

— Akkor te sem fogsz vele játszani.

— No persze, csak azért is fogok.

— Csak azért sem fogsz, heveskedett Andorka. Nem foglak békén hagyni.

— Én sem, szólt Gizike.

Ebben aztán oly szépen egyetértettek Gizike és Andorka, hogy Iluska csakugyan nem folytathatta játékát. Szét pattantották buborékját, mielőtt szépen felfujhatta volna s hiába bujt egyik sarokból a másikba, utána mentek, kergetőztek, pöröltek és olyan zenebonát csaptak, hogy a mama végre bejött a szomszéd szobából.

— Mi ez, gyerekek?

— Kedves mama, Iluska nem akarja engedni, hogy mi is fujjunk buborékokot.

— Igen, kedves mama, én kezdem... erővel el akarják venni tőlem.

Mind a hárman kezdtek beszélni, egymásra panaszkodni. A mama pedig szépen fogta az egész készüléket és becsukta a szekrénybe.

— Ugy! Hát nem tudtatok testvéri módon játszani, szépen sorjában, mint illik? Nem fog tehát egyik sem játszani vele, mert egyformán hibás az is, a ki erővel el akarta venni, az is, a ki nem akarta átengedni.

A mama kiment s Ilka, Gizi és Andorka meghökkenve, szégyenkezve néztek egymásra. Végre Iluska halkán megszólalt.

— Jobb lett volna, ha sorjában játszottunk veled.

— Kérjük meg a mamát... talán megbocsát... megígérjük, hogy többé nem pörölkünk a játékon.

Megkérték, de a mama nem teljesítette mindjárt kérelmüket. Pár napig lakolniok kellett és bebizonyítaniok, hogy csakugyan meg tudnak férni testvérileg. Akkor aztán megint fújtak szappanbuborékot és mindenik türelmesen várta, míg a sor ő rá került.

KÉPREJTVÉNY.

TALÁLÓS MESÉK.

Miért hidegebb a szél télen, mint nyáron?

Mert mindenki becsúszja a ruháit éjjel és a szél kinn hál.

Mi az, a mi nem nehéz, és a ki hordja, izzad tőle?

Napsugár.

A »Kis Lap« XXV. köt. 23-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték még: Kiss Margit és Árpád.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Nátyinszky Anna. Lám a »K. L.« egy égi olvasójából, még pedig leány olvasójából, m.

kir. póstakezelő és táviró lett: Üdvözletemet küldöm. A kedves levelet elégtétellel tudomásul veszem, de közlését tiltja a szerénység. — **Szluha Margit.** Átadtam a kiadóhivatalnak, s ez, ha csak van még fölös szám, küldeni fog szívesen. — **Lengyel Ilonka.** Bizony, én is fájdalommal látom el-elválni a régi körből egy-egy hívet, aki már kinőtt a »K. L.«-ből, mint a gyermekezípből. De jólesik tudnom, hogy szeretettel gondol vissza ránk, akikkel eddig oly szívesen mulatott, szép példát adva az utána mind sürűbben jelentkező új kis olvasóknak. Isten veled! — **Hegyi Imre.** Az előző üzenet neked is szól. Fogadd férfias kéz-szorításomat. — **Csukássy Jenő és Bella.** Köszönöm az ép oly tartalmas, mint díszes levelet, s Bellának virágos üzenetét. Megmaradunk egymás iránt a régi szeretetben. — **Viczián Mariska és Dezsőffy Sarolta.** Szent a béke. A lövői kis diákokra most én kérem az enyhe bocsánatot. — **Latzkó Klára.** Meglesz. — **Szily Ferencz.** Minden rendben van. Szívesen köszöntelek. — **Ózv. Hlm Fruczné.** A kis árvák szemében felcsillanó öröm, s az özvegy édes anya hála-könye szebben ragyog minden drágakőnél. Az Ég nem hagyja el Önöket. — **Ádám Aranka.** A köszöntő ügyes, de nagyon rajta van a családi vonatkozás. Elmés sorai közül csak azt az egyet nem fogadom el, hogy a patikárus egye meg a maga főztjét. Mivé lenne a szenvedő test az egészséget helyreállító orvosság nélkül, amely persze az ép testnek hasznára nem válik. S mi okból kívánnál te roszt a gyógyszerésznek, azért hűségeen jár el tisztjében? — **Dézsán Péterke.** Kis legénytől nagy dolog. A fekete rigót megtartom emlékül. — **Anna.** (De micsoda Anna?) Kivánságnak már a jelen szám felel meg.

Ismét annyi felől áradnak rám a jó kívánságok, hogy arra kell kérem benneteket: megint csak ezen az uton fogadjátok mindnyájan és egyenkint forró köszönetem s azt a biztosítást, hogy érzelmeitek nyilvánítása engem valóban boldoggá tesz: köszönetomat mosolygós fátyolom alatt látom megjutalmazza a ti vonzómatok s hű rovartok-közlőitök által. Eljetelek soká!

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Zsolnay Irma 4 frt., Jakobei Erzsike 1 frt.

Ezen adakozás ki vannak mutatva a »Nemzet« jan. 3. és 4. számaiban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.